

Az arany teknős

Egy kicsi szigeten, minden évben, valahol a kontinensek között összejöttek az állatok és a tündérek a világ számtalan országából, hogy konferenciát tartsanak és tanácskozzanak aktuális dolgokról.

„Szeretnék valamit kinyilvánítani“.... mondta a kígyó, aki egy apró afrikai államot képviselt, és tetszelegve szemeit körülhordozta a jelenlevőkön.

„Nos?“ – ásította el magát az egyiptomi krokodil és azon volt, hogy senki ne zavarja meg az álmát az előadás hátralevő részében.

„Ma meg kell tárgyalnunk egy fontos problémát. „ – folytatta a kígyó felszisszenve, mit sem törődve a sértéssel –, „Fontos, hogy megértsük egymást. Csak a legműveltebbek tudnak kettőnél több nyelvet, de akkor se ugyanazokat.“

Az állatok már nagyon tapasztaltak voltak, hogy tudják diplomatikusan kikerülni ezt a kellemetlen kérdést, mert senki sem szeretett azzal foglalkozni, amire senki nem tudott elfogadható választ adni. Vihar előtti csend, mindenki idegesen kapart a lábával és sugdolóztak : „És?“ – kérdezte az írországi kobold és leült egy arany fazékra (a katasztrofális gazdasági világváltság miatt abban csak egy árva gomb volt.) „Eddig mindig megoldottuk a problémát, vagy nem? Így van.“ – állapította meg a bárány a skót magassföldről, aki helyettesítet Nessie-t, mert az megfázott. – „Képtelenek vagyunk tudatni egymást a fontos dolgokról. A koalák nem tudják az esőerdőben, hogy a világ másik felében tűzvész égeti fel az erdőket. A halak elpusztulnak a szennyes vizektől, mert senki nem értesíti őket a szomszédos országokból.... És minden évben a szerencsére kell bízni, hogy találjunk egy konferencia nyelvet. Ezt nevezitek ti győzelemnek a problémák felett?“

A bárány bégetett egyet, hogy megerősítse a szavait, majd lefeküdt és kérődzött tovább.

Egy pillanat alatt csend lett, amikor egy rendkívülien rest állat fejében megszületett halálos gondolat a tapasztalatlan bárány ellen. Abban a pillanatban hirtelen határozottan előre ment az arábiai oroszlán: „Fogadjátok el az én nyelvemet!“ Felemelte a mancsát és tüntetően nézte a körmeit. „Mert én vagyok a legerősebb, a leggyorsabb és legveszélyesebb mindnyájatok között. Természetes, hogy mindig a legerősebb győz. Így a probléma meg van oldva. Mindenki megtanulja nyelvemet, és ennél fogva mindenki érti a másikat.“

„Szó sem lehet róla“ – felelt a gyík, akiről nem tudta, hogy honnan jött. – „Az én nyelvemet fogjuk beszélni. Én vagyok a leghosszabb az erdőben. Ezenkívül a dinoszaruszoktól származom, amit jó, ha tudtok

A tömeg elismerően felmorajlott, és a gyík megvetően nézett az oroszlánra. „Miért ne?“ – kiáltotta el magát egy magas hang, hogy felülmúlja a zajongókat, és amikor a rinocerus félre állt megjelent a nyúl. „Én vagyok a legszebb, és így a nyelvem is a legszebb.“

Az egyik hiéna felnevetett, amiért a zebra szájon rúgta azt a patájával. „Én is szép vagyok. A nyelvemet használjátok!“ Javasolta óvatosan az egérke. „És én?“ – kiáltott fel az antilop. A leopárd is morogni kezdett.

Hamarosan kiderült, hogy minden ország a saját nyelvét szereti a legjobban, és azt szerette volna, ha másik azt tanulná meg, de senki nem mutatott készséget, hogy feladja a saját nézőpontját, vagy kedvezzen a szomszédjának.

Egy teknős lépett elő a tömegből, aki még nem képviselte országát, mert a szigeten lakott, de amikor meghallotta a kiabálást előmászott a rejtkehelyéről az összejövetelre, lassan, ahogyan a teknősök szoktak.

Keresett egy magas sziklát a környéken és felmászott rá. „Csend legyen!“ – hirtelen üvöltés remegtette meg az állatokat és mindenki szemeit reá vetette. A teknős elégedetten

kuncogott, és gratulált magának, amiért hangosan elkiáltotta magát. „Kigondoltam valamit“ – mondta emelt hangon – Kitaláltam a megoldást a problémára.“ Újból felnevetett a hiéna, de azonnal el is kapta a fájó száját, hogy elkerülje a szájba rúgást.

„Miért nem készítünk egy új nyelvet?“ – folytatta a teknős a sziklán – „Miért nincs egy mindenki számára könnyen megtanulható és használható nyelv? Egy nyelv, ami egyik országban sem hátrány a másik részére, és senki nem élvezi annak az előnyeit.“ Ránézett a lent álló mozdulatlan állatokra, akik zavartan nézték a teknőst, aki azt remélte, hogy mindenki elfogadja a javaslatát. „Hogyan képzeled ezt?...“ – kezdte az oroszlán lassan és haragosan. – Mi készítsünk egy ilyen nyelvet?“

A teknős tett egy győzelmi mozdulatot a lábával, mert míg az összejövetelre ideért volt ideje végiggondolni a dolgot. „Elmagyaráznom nektek“ – kezdte és hosszú órákig beszélt, minél tovább tartott az előadás a nyelvről, annál több állatot bűvölt el az ötletével.

„Nagyszerű.“ – jegyezte meg a krokodil – „Csodálatos“ – mondta az oroszlán. „Fogadjuk el!“ – javasolta az írországi kobold. „Természetesen.“ – értettek egyet az állatok – „De hogyan?“ „Én elkészítem.“ – hallatszott egy energikus hang a tömegből és az Egyesült Államokbeli hollywoodi tündér zümmögött a szikla fölött, ahol a teknős állt. Felemelte a varázsbotját, mondott néhány mágikus szót és arany eső kezdett hullani a kicsi nyelvfeltaláló testére, ami beborította azt tetőtől talpig.

„Ezentúl mi mindig megismerünk, mint a mi legnagyobb segítőnket, és jogodban áll résztvenni minden összejövetelen“ – mondta a tündér és a tömeg tapsolni kezdett – „Köszönöm! Köszönöm!“ – hajolt meg a tündér és visszarepült a helyére. A teknős fenn a sziklán elmosolyodott egy széles vigyorral, és azt gondolta, hogy valójában ő most nagyon elégedett lehet magával.

**Ezt az igaz történetet elmesélte KATHARINA VON RADZIEWSKY
2003 júniusában, és mindezt lefordította Apáti Kovács Béla.**